

Един съботен следобед в средата на октомври Лари Мистъри с усилие си проправяше път сред чагърите, изпълнили лондонските улици след внезапния порой.

Само за няколко минути гъждът превърна Лондон в огромен сив, мръсен и кален град, сякаш излязъл от романите на Дикенс.

Четиринадесетгодишен и слаб като щека, Лари бе един най-обикновен тийнейджър, с тази разлика, че му бе щукнало да си избере доста необикновена професия. Той учеше за детектив, но казваше на всички, че кара онлайн курс по маркетинг.

Малцина от семейството му знаеха истината. Между тях бе и невероятната му братовчедка Агата Мистъри.

– Ох, извинете! – В навалищата Лари връхлетя върху една възрастна дама, която се бе

скрила на сушина пред витрината на магазин за перуки.

Велурената ѝ чантичка се изплъзна от ръката ѝ и падна в една кална зеленикава локва. Лари веднага я вдигна, избърса я надве-натри и я подаде на слисаната жена.

– Ето, сега е като нова! – смотолеви той и хукна нататък, без да слуша обърканите протести зад гърба си.

Нямаше никакво време. Приятелите му го чакаха в боулинга на „Хастингс стрийт“, а стрелките на часовника вече сочеха двадесет минути закъснение.

Както обикновено, Лари Мистъри не си беше направил труда да тръгне навреме. Беше станал много късно, бе хапнал едно парче студена пица, докато слушаше едно от любимите си рап парчета, а после излезе от мансардата си на „Бейкър Палас“, без да провери какво ще бъде времето.

Непростима грешка за лондончанин като него.

Бурята го изненада. В началото бе потърсил подслон под тентата на един магазин с надеждата, че пороят ще е кратък, но вместо да спре, дъждът се засилваше, а Лари не можеше да губи повече време. Затича се, както спираше само когато трябваше да пресе-

че оживено кръстовище. Вече беше мокър до кости.

Червен светофар на „Ричмънд авеню“, на три преки от целта му.

Лари спря и докато си поемаше гъх, се облегна на един паранет от ковано желязо. Приятелите му сигурно вече загряваха за традиционното съботно състезание. Добре, но защо тогава не му се обаждяха, за да го питат къде се губи?

При тази мисъл лицето му пребледня.

– О, по дяволите! – изохка той.

Започна да рови припряно из джобовете на панталона. Бяха празни, напипа само няколко гребни монети. Заряза джобовете и сграбчи краищата на връзката, на която обикновено държеше безценното си устройство.

Връзката беше лека. Необичайно лека! Прекалено лека! Това, което търсеше, го нямаше.

– Къде съм го сложил? Къде? – панира се Лари и сърцето му заби луго.

В „Ай Интернешънъл“, престижното училище за детективи, в което учеше, имаше едно основно правило: „Никога не се разделяй с АБВ-то на професията“. Тук изобщо не ставаше дума за класическия набор от детективски инструменти и уреди – луна, микрочипове, търсач на преподаватели и други подобни. Всич-

ки тези функции (и много други) бяха внедрени в едно-единствено свръхтехнологично устройство, наречено айнет.

Ако загубеше хай-тек играчката си, Лари щеше да има големи неприятности. Той продължи да опинва мокрите си от гъжда дрехи, мятайки ръце като пипала на октопод. Междувременно светофарът светна зелено и от срещната страна на улицата започна да приижда вълна поклацащи се чадъри.

Все още на тротоара, Лари сложи ръка на челото си и започна да връща бавно лентата от предишната вечер. Игра с „уи“-то на Кларк в апартамента му, после – около полунощ, се върна вкъщи, умирац за сън. Хвърли

се на дивана облечен и заспа на включен телевизор. Като се замисли, нямаше спомен да е закачвал айнета на кукама над дивана. Това означаваше само едно...

– Кларк! – извика той толкова силно, че минувачите погледнаха изпод чадърите си. – Оставил съм го в апартамента на Кларк!

Лари се втурна през „Ричмънд авеню“, без да обърне внимание, че светофарът отново свети червено.

Писък на клаксони и рязко скърцане на спирачки придружи криволиченето му през кръстовището. За малко да предизвика няколко верижни катастрофи.

Полицаят, който регулираше движението, се опита да го спре със свирката. Лари дори не се обърна. Желанието да си върне айнета бе сложило крила на краката му.

Пет минути по-късно той пристигна задъхан в боулинга на „Хастингс стрийт“ и потърси с поглед Кларк. Пистите бяха пълни, залата ехтеше от глухия тътен на търкалящите се топки.

Лари профуча покрай диванчето, на което седяха приятелите му, без дори да ги поздравя. Нахлу на пистата и гръбна за ръката Кларк, който тъкмо се готвеше да хвърли топката. Тя пое по крива траектория и се

търкулна в страничния улей.

Нула точки на табло.

– Лари, какво правиш? – ядоса се Кларк. – Това със сигурност щеше да бъде страйк! Всичко развали!

– Знаеш ли къде е моят... хм... ами... мобилен телефон?

– Забрави си го у нас!

– Добре, т.е. лошо – подскочи отчаяно младият детектив. – Можем ли да отидем да го вземем? Сега!

– Погледни се, Лари! Виж се на какво приличаш... – намеси се неприятният Малъри с безупречните къррици, които се виеха по раменете на марковия му суичър.

Кларк и останалите момчета се захлиха.

Лари бе сигурен, че изглежда ужасно – косата му бе залепнала за бузите, от грехите му капеше вода като от развалена чешма, а обувките му оставяха кални следи по пода.

– Спокойно, у мен е – отвърна Кларк и започна да рови из сака си. – Това е най-големият мобилен телефон, който някога съм виждал. Направо телефонище. Не е ли по-добре да го смениш?

Лари грабна айнета и въздъхна с облекчение.

– О, благодаря! Не мога да го сменя! Подарък е от баща ми, много гържа на него – излъга той, като стискаше здраво айнета в юмрука си с огромното желание да го скрие. После потупа разсеяно една топка за боулинг. – Добре, дайте ми време да се изсуша и ще ви разбия!

Докато вървеше към съблекалнята, Лари бързо въведе кода за достъп. Айнетът бе стоял на стендбай половин ден и през това време можеше да са дошли спешни съобщения от училището.

Чу се „Бип!“, после оглушителен звън разцепи въздуха.

Както и погодираше, на дисплея настоятелно мигаше символът на „Ай Интер-

нешънъл“ – съобщенията от училището бяха повече от десет!

Лари прочете само последното от списъка и възкликна отчаяно:

– Калкута? Индия? Боже! Само Агата може да ме измъкне от тази каша!

Приятелите му го видяха да се спуска като стрела към изхода, но само свиха рамене и продължиха да играят – отдавна бяха свикнали със странностите на семейство Мистъри.

В „Мистъри хаус“, викторианска къща със син покрив, която се издигаше сред огромен парк в покрайнините на Лондон, всичко скърцаше – стените, таваните, вратите, дървените колони. По време на буря старата аристократична къща се превръщаше в госта злокобно място. Свиренето на вятъра изпълваше салоните и стаите и ехтеше из коридорите като шепот на неспокойни призраци.

Но сегашните обитатели на къщата не се оставяха страхът да ги надвие.

За дванадесетгодишната Агата Мистъри – гребничко и винаги усмихнато момиче, злобещите шумове бяха просто част от необикновената магическа атмосфера на къщата.

В този мрачен ден Агата лежеше в своето легло с балдахина и слушаше как гърждът ба-

рабани по прозореца на стаята ѝ, като че ли чука, за да влезе. След известно време това ѝ омръзна. Тя стана и взе от бюрото бележника си и една луксозна, лъскава химикалка.

– Днес е идеален ден да започна да пиша – прошепна Агата на Уотсън, нейния снежно-бял сибирски котарак. – Но преди това ще изгледаме някой хубав филм, какво ще кажеш?

Огромният котарак измяука доволно, измърка, размекнат от едно изключително приятно почесване по врата, и последва господарката си в киносалона на приземния етаж.

Там завариха икономата – господин Кент, който се грижеше за всичко в Мистъри хаус и в момента сменяше някаква бобина на киномашината.

Господин Кент беше бивш боксьор тежка категория, с четвъртита брадичка и с рамене, по-едри от секвоя.

Винаги изглеждаше безукорно и в този следобед носеше безупречен смокинг, а косата му беше пригладена с брилянтин.

– Кой филм избрахте, госпожице Агата? – попита учтиво той, когато я видя да влиза.

Момичето се позабави с отговора.

– Може би трябва да гледам нещо документално за шпионите от Студената война.

Нужни са ми впечатления за новия ми разказ, но се колебая, защото... – тя попи на върха на малкото си чипо носле.

Този привичен жест ѝ помагаше да мисли.

– Какво ви притеснява, госпожице?

– Спомняш ли си филма, който мама и татко ми изпратиха от Ню Йорк? – попита Агата. – Ще бъде ли много обидно, ако не съм го изгледала, преди да се върнат?

Господин Кент се изкашля с разбиране.

– Сега те са в Индия, госпожице Агата – отвърна той. – Ще бъдат там поне още седмица, докато се провежда Световната конференция за възобновяема енергия. Спокойно можете да гледате филма през следващите дни.

Агата продължаваше да се колебае и се обърна към Уотсън, който шумолеше, сврян някъде сред купчина прашни кашони.

– Ти какво предпочиташ, миличък?

Котаракът изскочи от кашона в ъгъла и се приземи с предни лапи върху една все още опакована филмова ролка под масата. Хм, още един непогледнат подарък от мама и татко.

Агата и господин Кент се вторачиха учудено в Уотсън, после се спогледаха. Момичето измъкна пакета изпод лапите му, разопакова го и подаде на иконома филма „Прозорец към двора“.

– Доколкото виждам, Уотсън има слабост към Алфред Хичкок – разсмя се тя. – Добре, ще се съобразим с него.

– Както желаете, госпожице Агата.

Докакто господин Кент търпеливо зареждаше филма, Агата влезе в салона, гръпна една тъмна завеса и потъна в любимия си фотьойл. Не беше от тези, които хрупат пуканки пред големия екран, както правеха приятелките ѝ, повечето госта повърхностни. Агата предпочиташе да запълва с бележки страниците на тефтерчето си – къде се развива действието, кои са героите във филма, какви са обичаите и въобще всичко, което ѝ направеше впечатление.

Подобно на всички членове на семейство Мистъри, Агата също си беше избрала не-обикновена професия.

Искаше да стане писателка.

По-точно писателка на криминални романи.

Затова тя поглъщаше жадно всякаква информация и прекарваше времето си в четене на енциклопедии, пътеводители, романи на известни и неизвестни автори.

За да събира опит и идеи за своите истории, Агата непрекъснато преглеждаше купища списания и вестници, гледаше игрални и документални филми, правеше безброй справ-

ки в какви ли не справочници, речници и наръчници.

Когато в салона стана тъмно и започнаха да текат началните надписи, тя усети как по гърба ѝ преминаха тръпки. Знаеше, че режисьорът Алфред Хичкок е голям майстор на заплетените криминални загадки и изпълнената с ужас атмосфера.

Началото я погълна, но след няколко минути внезапно мокро докосване по рамото я изтръгна от филма. Кой ли можеше да е?

Погледна назад и не повярва на очите си.

– Лари? Това ти ли си?

– От плът и кръв!

– Какво правиш тук, братовчедо?

– Имам спешен случай, Агата – каза тихо момчето и се опита да се избърше с една носна кърпа. Беше вир-вода. – Ще ми отделиш ли няколко минути? Моля те!

– Разбира се, заповядай – кимна Агата.

От напрежението в гласа му тя усети, че няколко минути няма да са достатъчни.

Лари се тръшна до нея и започна да обяснява, следейки екрана.

– Училището ми възложи нова мисия. Трябва да реша един наистина страхотен случай!

Изведнъж той млъкна и подскочи от фотьюла.

– Олеле! Това какво е?

Една тъмна сянка беше заела целия екран – някакво невиждано чудовище с гигантски закривени нокти.

– Какво ти става, Лари? Нервите ти май са доста опънати? – засмя се Агата. – Погледни добре: това е сянката на Уотсън пред киномашината!

– У-у-уф... О-о-оф... Сигурна ли си? Гадният ти котарак иска да умра от страх!

Лари и Уотсън изобщо не се разбираха.

Междувременно Агата се бе изправила и размахваше ръце над главата си, за да привлече вниманието на господин Кент. Лампите в салона светнаха и екранът угасна.

– Извинявай, Агата! – измърмори виновно Лари. – Не исках да ти прекъсвам филма...

– Хайде, хайде, братовчедо, стига. Разказвай сега!

Младият детектив закрачи напред-назад и набързо описа събитията, които го бяха довели в Мистъри хаус. Тъй като се опасяваше, че преподавателите от детективското училище контролират телефонните му обаждания, беше решил да не звъни, а да дойде лично. Не искаше никой в училището да разбира колко важна бе Агата за разрешаването на случаите, които му възлагаха.

– Ясно – кимна Агата, след като го изслуша. – И накъде точно тръгваме?

– Едно селище в резервата Сундарбан, близо до Калкута.

– Какво каза? – подскочи момичето. – За Бога, Лари, родителите ми в момента са точно в Индия!

– Извинете ме за поправката, госпожице Агата – намеси се възпитано господин Кент. Както винаги, никой не беше усетил неговото приближаване. – Господин и госпожа Мистъри са в столицата Ню Делхи, в западната част на Индия. Калкута е на източната граница и е на стотици километри разстояние.

– Много полезно уточнение, господин Кент –

съгласи се Агата. – Това е добре, но рискуваме да ги засечем случайно на някое летище. Тогава? Каква лъжа ще измислим?

Никога досега момичето не беше признавало на майка си и баща си, че пригружава Лари в неговите мисии по света.

– Можем да им спретнем малка изненада – предложи братовчед ѝ.

Агата сви устни и го изгледа със съмнение.

– Каква изненада?

– Много просто. Веднага щом разрешим случая, ще отидем да ги видим в Ню Делхи. Бас държа, че ще заскачат от радост! Какво ще кажеш?

Господин Кент кимна одобрително, а Агата се замисли.

– Трябва да призная, че идеята не е никак лоша – каза бавно тя. Отметна от челото си кичур от русата си коса и накрая взе решение. – Добре! Съгласна съм!

Тя изпрати иконома да приготви куфарите, а двамата с Лари отидоха в стаята ѝ, за да свалят от компютъра данните за мисията.

Кликнаха върху основния файл и на монитора се появи познато лице с мустачки и бомбе, нахлупено ниско на челото.

Това бе агент ЮМ60, преподавателят по детективска практика.

Бузите на Лари незабавно пламнаха.

– Ще бѣда кратѣк, агент ЛМ14 – започна строго учителят. – Разполагаме с много малко данни: запис на телефонно обаждане, няколко изображения на документи и досиетата на хората, замесени в случая. Вие ще трябва да запълните празнините и да решите загадката. Имате пет дни и нито ден повече! Иначе ще бъдете скѣсан! Наслука, агент!

Това беше краят на видеосъобщението.

– Интересно – измърмори Агата.

– Искаш да кажеш притеснително – поправи я Лари.

Момичето отвори файла със записания разговор.

Аудиосигналът беше с много смущения и трябваше да го прослушат няколко пъти, за да разберат част от пасажите. Гласеше следното:

„Някой влиза в къщата... ХРРР, ХРРР... Разби ключалката и чувам стъпките му по стълбите ... ХРРР, ХРРР... Идва към стаята ми, знам какво иска! Перлата! Исква перлата! ХРРР, ХРРР... Ако ми се случи нещо, свържете се с моя скъп приятел... ХРРР, ХРРР... Дешпанде... ТУ-ТУ-ТУ-ТУ-ТУ-ТУ...“

Очите на Агата светнаха от любопитство.

– Преди всичко трябва да разберем чий е този глас. После постепенно ще възпроизведем случилото се. Съгласен ли си, Лари?

Лари мълчеше и разтриваше слепоочията си, като че ли имаше силно главоболие.